

tidsskrift for digte og kortprosa
Slagtryk
august 2013

Slagtryk - Tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 6 - 2013

Ansvarshavende redaktion

Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold Bertelsen, Mia
Kirstine Voss, Joachim Lykke Andersen og Eva Obelitz
Rode.

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Forfattere

Steffen Baunbæk, Paulina Frederiksen, Hellen Gade,
Simon Grotrian, Sabrina Hammer, Rune Kjær
Rasmussen, Anna Klahn, Peter Kristiansen, Cecilie Lolk
Hjort, Camilla Lily Pape og Thomas Rude Andersen.

Udgiver

Kronstork

ISSN

1904-8165

Forside

Stine Deja

Opsætning

Erik Scherz Andersen

Copyright

Forfattere & Slagtryk

Først publiceret:

<http://www.slagtryk.dk/category/13-08/>

Rune Kjær Rasmussen

En enkelt triumfforms indsamling

Triumf er for nogen
at græde åbenlyst
på en bro, hvor
lyset derved plasker ned,
gennemvæder et livsværk,
det kun tog fem minutter
at afskrive igen.

Der kan i princippet være
væsener, der sætter fingerbølsformede
beholdere ud i marker
for at samle på dugdråber,
lige så vel som nogen
samler på huller i erindringen
med en fast tro på liv
som arkiv.

Disse væsener
for hvem fingerbøl
er tunge bærer starten på den
slags triumf over markerne,
deres løn er linje for linje
at bo på, inden de
letter en for en og falder
ud gennem øjet i tiden.

Åbent hus

Og midt i en stormfuld tid
ønskes der pludselige interviews
af fremmede i gaderne
mikrofoner trukket ud fra
inderlommer i lange frakker,
elektroniske impulser der overtager
intuitionen for at komme i forkøbet
for en umanerlig kontrol,
og disse spørgsmål om natur
kontra kultur endeligt manifesteret
i en sikkerhedsnål der samler tankerne
mellem ånd og materie,
et pust af frisk åbenbaring,
en håndmad i et stabilt skur
nede ved havnen med det lange lys tændt
i net og svarene:
fugle på træk fra koncertsal til billetluge,
fra dirigentstok til tonens sidste tilhører.

Spøgelsesvikarerne

Gennem nåleøjne hver arm
dansende i græsset
klirrende hængende ned
fra nålepuder, kinder
i himlen, dråber sådan
og kanyler eller flasker
er omvendte pipetter,
de slukker sig selv
i gaderne, alt det
de ikke kunne få ud,
knækker de af kanterne,
råber sig vej gennem
bedøvelsens centrum, kulden
har syet sig helt fast
til fingrene, dagene er
heldragter af følelsesløshed,
hamskifter via blackouts
og en venten på næste
spøgelse til at vikariere
for kroppen, for sindet,
danserne med nålene på
armene, rækker af guirlander
så langt øjet kan se, en
silhuet, en piruet,
natløb.

Et åndedrag af fortolkning

Jeg læser med hele kroppen,
har gang i lungerne helt ude i
fingerspidserne, falder med ind i
den menneskelige historie og har
collager af sårskorper/
store bregneblade side om side i rygraden,
vindetræpper er mit åndedræt,
der er grene i håndfladerne,
de splitter ikke vores træer ad,
for de er vokset helt ind i kødet på
den eksistentielle smerte:
en af de bygninger livet har at kaste
et ekko af kærlighed ud fra,
den luft der ligger som skum,
den luft som kommer ind fra under hånden:
haspen.

Anna Klahn

Kød

Vær bare rolig
kødet svulmer ikke i gryderne, vokser ikke over sine egne grænser
det er bare aftensmad
Væggene slipper intet
Mørket mellem lampen og loftet bemærkes ikke.

.....

zum Schutz dem Kinde vor dem schwarzen Hund

.....

Den syntetiske citronfrisk i sengetøjet på værelset i Krakow
den upåklagelige hygiejniske standard får æblets sødme til at smage af bakterier
Er det smørsyren jeg kan lugte?
Er det kødet, der svulmede på tallerkenen?
Jeg husker lyden af dine grådige tænder, når de gik gennem osten ned i smørret
måden du skyllede ned med hovedet bagover som et dyr
Overalt i byen gemmes en lugt af råd
De tunge træer bag huset, vokser i rådden jord

Det er tændernes bevægelse ned i smørret
det er lyden af svælget
alt det du æder
at du også har været et barn i et barns krop
Alt det jeg vil blive fri af
med ansigtet ned i toilettet

Da jeg vågner
efter han er død
æder jeg dødt kød fra tallerkenen
det dødes fedt
ned i min voksne mave

Som barn klappede jeg
klappede og klappede for at undgå at mærke
og pressede det nedad i svælget

At vi er vokset fra hinanden
at du ikke burde spise alt det
det er noget med kalorierne og det modemagasin
at jeg ikke burde spise
at jeg burde være
det døde kød i jorden

Simon Grotrian

De løftes af et skørt
imod den tomme grav

som fyrretræ
går solen nedad

syndens ebbe, panisk pop
og frejdigheden hviler
på et nævespejl
en svunget kind

men billedstriber knitrer
under vuggens brise

tre som slanger
delt af riflet fløj
der presser til.

Og kan det
i en form af røg
fortælle dig om øksen?
så er svaret

i mit stjerneslum af dage
havner hjernen på tallerknen
vi har skabt en sti
til skygger i tunnelerne

med horn og slatne jagtgeværer
samler vi en menighed i bussen
skønt din aura var af plastic
kan jeg se, at skoven brænder

på uvirkelige marker
flygter hestene

men regnen er en lidenskab
der flygter med hukommelsens
Sankt Peter.

Paulina Frederiksen

Dage

Strækker sig op ad hvide bjergsider
tilstrækkelig frugt på en hel livsrejse til højt højt oppe. Men blæsning,
pulverisering og indsprøjtning tømmer betydning ud af dag og tanker og
indsprøjtter tilbagekulningen.

Man ser således bunden

Vi er slet ikke udenfor fare og Den smukke Højtidelighed hoster og brækker sig
som en stor Hund der går omkring i stuen fordi vi forlod den lille venlige mulm
for at bestige de hvide bjergtinder i bøn om udmærket fremtidige dage. Det er
ikke helt morsomt og fødderne er slemme af huller.

Men dage kryber sammen som vådt tøj om tanker og ro.

Cecilie Lolk Hjort

Laika

En dag blev hun indfanget og anbragt på en kennel, hvor forskere tilknyttet Sputnik-projektet hentede hunde, de trænede til øvelser og opsendelse. To ventilatorer sikrede en konstant temperatur og tilførte frisk luft. Hun havde en dragt på, der opsamlede hendes fæces i en pose og tilførte ilt og foder gennem et mundstykke. Han lagde mærke til hendes flegmatiske væremåde og hendes friskhed, som hun løb omkring i den bidende vintersne, og tænkte, at hun ville være en god kandidat til at blive sendt i kredsløb. Rumhunden Laika startede sit liv som gadehund i Moskva. Dermed døde hun af en kombination af panik og overophedning. Under affyring var hun så rolig, som man kunne vente, og hendes puls faldt til normalen, så snart vægtløsheden satte ind. Desværre havde man på dette tidspunkt ikke teknologien til at lande rumfartøjer sikkert på jorden, men måtte lade dem brænde op i atmosfæren. Hun blev placeret i Sputnik 2 tre dage før missionen, så man kunne sikre sig at hun befandt sig godt og roligt i kapslen. Laika gøede og spiste næsten fra starten af sin rumfærd. Derfor blev Laika efter otte dage planmæssigt forgiftet af sin mad og sov stille ind. Laika døde uplanlagt syv dage efter opsendelsen af ukendte årsager. Hun havde god plads til at gå rundt og et lille vindue, hun kunne se stjernehimlen igennem. En af forskerne fandt hende på en gåtur i sin rygepause. Kapslen var lukket, vinduesløs og kun lige akkurat stor nok til, at hun kunne stå, sidde eller ligge. Dermed blev Laika en folkehelt. Hun blev placeret i Sputnik 2 fire dage før missionen, så hun kunne vænne sig til kapslen. Det var første gang, man sendte et levende væsen ud i rummet. Over fem måneder efter opsendelsen faldt Sputnik 2 ud af himlen, og Laikas forrådnede lig brændte op i atmosfæren. Mellem fem og syv timer efter affyringen var der ikke længere livstegn fra Laika. Dermed blev Laika verdens første astronaut. Tre timer efter affyringen gik en ventilator i stykker, så temperaturen i kabinen steg til over 80°C, og Laika blev stegt levende. Man kan kun forestille sig, hvad hun har tænkt, som hun lå i det lille bælgmørke aflukke og spiste madpasta. Efter ti dage blev Laika skudt ud af Sputnik 2 i et katapultsæde og dalede stille til jorden, hvor de jublende forskere samlede hende op i god behold. Hun var lænket, så hun ikke kunne vende sig. Efter seks dage døde Laika af luftmangel, da ilttilførslen løb ud. Man kan kun forestille sig, hvad hun har tænkt, da hun så ud gennem satellitens køje på det uendelige rum og den kurvede klode langt under hende. Under affyringen steg

hendes puls til det tredobbelte, og den tog tre gange så lang tid som under træningen om at falde til normalen.

Peter Kristiansen

Venstre hook med skalle

Tænderne dannede et perfekt symmetrisk, hjerteformet mønster på baggrund af den mørkegrå, regnvåde asfalt. Taget i betragtning at de elleve tænder kom fra alle hjørner af munden, og at de alle indgik i mønstret på hver sin (skulle man tro) skæbnebestemte plads, var det nærmest urovækkende. Tændernes ejermand så dem ikke. Han så på stjernehimlen fra sin placering med ryggen mod vejbanen. Et uendeligt dybt, begsort og skyfrit novemberunivers. Lejlighedsvis blinkede han for at klare øjnene for blod. Han fornemmede, at de fleste tænder manglede, men munden føltes mest som en varm flydende masse, så han havde ikke overblik over tabet.

Det siger lidt om mønstrets enestående beskaffenhed, at alle de forbipasserende, som blev interviewet til Lokalavisens lørdagsudgave, kunne beskrive mønstrets detaljer indgående, mens stort set ingen kunne huske, om offeret var en mand eller en kvinde. Det var en mand: Finn Torben Dalgaard, 44 år og inkarneret udebanedommer.

Drenge på kanten af stregen

De står seks eller syv stykker bag et buskads i svinget, hvor bakken ender. De frysende drenge. Med de lyse lokker, og dampende ånde. Frosten ligger synligt hvid på skuldrene. De trykker sig sammen i en klynge for at holde varmen. Skiftes til at gnide hinandens rygge og slå hinanden over fingrene og de blottede ankler. Et par vanter går på skift. Der tælles til halvtreds før de modvilligt sendes videre til sidemanden, der kæmpende med kuldekramper prøver at stikke hænderne i. Nogle af dem når det ikke, men bliver talt ud og må lade vanterne gå videre uden udbytte.

Bag dem ligger heden. Gråsort, indhyllet i dis, men oftest hæret af blæsten. Derude er jorden betonhård. Minus tredive grader celsius. Permafrost. Ikke et sted at gå hen for denne flok. De skal videre fremad, ved de. Men tvivler. Rygtet vil, at den anden side er et blændværk. En kulisser, der dækker en uoverstigelig mur.

Indimellem sniger en af dem sig frem til stregen, der markerer vejkanten. Hertil kan de gå uden risiko og skaffe sig et vist overblik, men må gætte sig til det meste. De ved ikke engang, om de vil være i stand til at se bavnene derfra, og hvis ikke er deres anstrengelser nytteløse. En af dem knækker og kalder på sin mor. Og mens de venter på tegnet, falder den hvileløse nat igen over dem.

Sabrina Hammer

jeg vil rense kroppen

jeg vil rense kroppen
som vil rense hodet
som å gå ned til sjøen
den med klipper
og noen stener
som ligner flere meloner

slikker sol
slikker vann
slikker kropp

det er noe med saltvann som er som en sitron
som kan rense kroppen
om man inntar i tilstrekkelige mengder
man skal ikke spise saltvann
men det kan godt ligge lenge på huden

helt til alt blir tørt
til vannet blir hardt
saltet ruller av huden i små bevegelser
man må ligge helt stille

og når man er rensset kan man gå
flyte bortover stien som tok deg hit som skal ta deg tilbake igjen

Steffen Baunbæk

Bilen

Bilen går i stå, og du har ikke noget at fylde på den, og du hamrer på rattet, du sparker til kofangeren, du overfuser den med skældsord, men den står der bare, den står bare i grøften mellem perikum og torskemund, den sætter sikkert rødder snart, du tænker på, om du ikke bør plukke den til nogen.

Thomas Rude Andersen

skvulpe skvuple skupvle skulpve
spukvle spuvlke puvlske lupvske

det seksuelle er tomt nu
fuglene piper deres decibel
bilerne kører fx 53 kilometer i timen
der er ca. 7 timer tilbage af dagen
før jeg går i en 220 centimeter lang seng
vi er venner fordi vi er usikre
jeg hænger mine følelser
bag på røven som en hale
hvis du hiver i den skråler jeg

Hellen Gade

Solen synger

Solen synger på sit andet
vers som en velkendt
salme

Saftige aks farver dagen
kun små rester af vissent
græs minder os om det der
var

Og hylden
urørlig med sine gulhvide
skærme og lugten som om
den har lettet ben

Småfuglene
synger 'Lieder ohne Worte'

En hovedløs græsslåmaskine
pløjer freden til side

mine tanker løber
som myrer i alle
retninger

Indholdsfortegnelse

Forside af Stine Deja

Rune Kjær Rasmussen	En enkelt triumfforms indsamling	s. 3
	Åbent hus	s. 4
	Spøgelsesvikarerne	s. 5
	Et åndedrag af fortolkning	s. 6
Anna Klahn	Kød	s. 7
Simon Grotrian	To digte	s. 9
Paulina Frederiksen	Dage	s. 11
Cecilie Lolk Hjort	Laika	s. 12
Camilla Lily Pape	Al nød i græsset	s. 14
Peter Kristiansen	Venstre hook med skalle	s. 15
	Drenge på kanten af stregen	s. 16
Sabrina Hammer	jeg vil rense kroppen	s. 17
Steffen Baunbæk	Bilen	s. 18
Thomas Rude Andersen	To digte	s. 19
Hellen Gade	Solen synger	s. 21